

**Мошик Микола Григорович (1941),
музикант, бандурист, заслужений діяч мистецтв України,
народився в м. Ромни.**

Кобзарське мистецтво українського народу належить до унікальних явищ у світовій культурі. Кобзарі завжди виступали співцями і порадиниками людей, в горі й radoцax йшли пліч-о-пліч зі своїми співгромадянами, закликаючи їх до боротьби за краще життя. Тож не випадково дзвінкострунні кобзи-бандури стали символом українського народного мистецтва.

Роменщину не випадково називають колыскою кобзарського мистецтва. Адже з давніх-давен на ярмарки до нашого міста курними шляхами простували кобзарі з усієї України. Не раз тут виступав і ушавлений народний музика Остап Вересай. А ще земля роменська була і сама щедра на талановитих людей, народних музик, які стали душею і серцем українського народу: Єгор Мовчан, Євген Адамцевич, Іван Запорожченко, Ігор Рачок, Юхим Андріяшівський, Іван Бедрин, Мусій Олексієнко та багато інших. Серед тих визначних майстрів кобзарства, які ушавили наш край згадаємо Миколу Григоровича Мошика, з дня народження якого 27 жовтня минає 70 років. Його ім'я сьогодні відоме не лише на Сумщині, а й в усій Україні і навіть за кордоном.

Микола Мошик народився у 1941 році в місті Ромнах в мікрорайоні Засулля. Ще в шкільні роки пощастило йому слухати майстерну гру та спів Євгена Адамцевича на роменському базарі біля собору, куди він, долаючи Покровську гору, з однолітками простував із Засулля. Хлопчиків пощастило: на нього звернув увагу відомий не лише в Ромні керівник хору Воликівський, допомагав йому опановувати нотну грамоту. Миколі випало на долю познайомитись і заприятелювати з Євгеном Адамцевичем, а потім і стати його учнем. Євген Олександрович терпляче вислуховував, давав поради, просив зіграти якусь мелодію, а ще й поспівати «Суд над Байдою». Потім сам співав і повільно награвав. Але був такий час, згадував Мошик, що прийшовши на базарну площу, він не заставав свого улюбленого вчителя. Дізнавався, що його недавно повезли «чорним вороном», забороняли грати на бандурі та співати.

Захоплення кобзарським мистецтвом привело Миколу Мошика до студії при Державній заслуженій капелі бандуристів України, а згодом – до Київської консерваторії імені П. І. Чайковського. Микола Григорович успішно працював артистом, виконавцем народних дум та пісень у Чернігівській та Кіровоградській філармоніях. А далі – педагогічна діяльність у Сумському музичному училищі ім. Д. С. Бортнянського і численні виступи та концерти в найрізноманітніших аудиторіях. З 1990 року – він член Всеукраїнської спілки кобзарів. В тому ж році одержав диплом Міжнародного фестивалю фольклору.

У репертуарі Миколи Мошика значне місце займають твори, які він засвоїв від Адамцевича та Мовчана – своїх перших вчителів. Це і окремі думи, й історичні та ліричні

пісні, твори на Шевченківську тему, а також власні твори. Серед них «Бандуристе, орле сизий», «Отаман Гамалія», «На могилі Шевченка» та інші. Чарівно звучать у його виконанні на бандурі твори Бетховена, Моцарта, Генделя, Лисенка. Його твори слухали жителі Сибіру, Далекого Сходу, Якутії, Кавказу, Болгарії, і куди б не заносила його доля – скрізь він знаходив вдячних друзів-слухачів.

Микола Мошик не одне десятиріччя віддає натхненній праці, все своє свідоме життя присвятив музичному мистецтву. Його щира і пристрасна, піднесена й національно-патріотична пісня-дума вірно служить трудовому народу, нашій незалежній Україні. Мистецтво талановитого кобзаря захоплює тисячі людей і в Україні, і за її межами.

Провідний бібліограф МЦБС Валентина Салогуб.